

Narodila jsem se 7. prosince 1913 ve slezském městečku Paskov. Když jsem přicházela na svět, sešla se u nás celá rodina a široké příbuzenstvo. Venku prý silně mrzlo, na velkých kuchyňských kamnech se v hrncích hrála voda a v troubě se peklo několik bažantů. O tom, že takto byl vítán příchod mé hodně ukřižené maličkosti na svět, vím samozřejmě jen z vyprávění. Všichni prý měli dobrou náladu, snad jen otec se mračil, když mu řekli, že se opět narodilo děvče.

„Lidičky, nevěřte tomu, že se stryc Koubek mračí kvůli tomu, že má dcerku místo kluka. Kdepak, co vás vede! On se jen přetvařuje, aby nebylo vidět, jak se uvnitř raduje z nového ženského přírůstku. Že mám pravdu, strycu?!“ začala si moje kmotra Valérie otce dobírat.

„Valerko, máš oči jako rentgen, vidíš mi až do srdce. Copak bych neměl toho nového křiklouna, co je slyšet vedle z pokoje, rád stejně jako všech pět tamtěch ostatních? Všichni po narození řvali, jako když je na nože bere. Jsem už na to zvyklý. Ale ta nová holka, to mi věřte, ta svým křikem přetrumfne všechny haranty. To teda jo. Tak rozeřvané dítě jsme přece jenom ještě neměli, no řekni, maminko?“ odpověděl, jak se dlouho u nás doma tradovalo, můj otec Jakub Koubek, šafář na statku hraběte Stolberga, jehož slovo mělo vždy váhu.

„I mlč, tatínku, jsi pořád stejný medvěd. To samé jsi říkal pokaždé, když se nám narodilo děvče místo kluka, kterého sis přál. Při narození Olgy, Aurelie, Marie a Hermý. Nikdo ti to už nevěří,“ měla káravě i s úsměvem dodat moje zlatá máti. „Doma teď bručíš, zato odpoledne při křtu v kostele se budeš pyšně nafukovat, jako když jsme křtili Hermu. A při křtu ostatních holek jakbysmet!“

Byla jsem šesté dítě, záhy nás bylo sedm a pak, než otec narukoval do rakousko-uherské armády na italskou frontu, osm. Ve válečných časech maminka usoudila, že lépe se nám bude žít v její rodné obci Bohonicích u Brna.